

Bude na Zemi další ztracená civilizace?

Z knihy **Grahama HANCOCKA: BOŽÍ MÁGOVĚ, Zapomenutá moudrost ztracené civilizace** (vydalo ji nakladatelství METAFORA, U Krbu 35, 100 00 Praha 10, www.metafora.cz) uvádíme velice poučnou závěrečnou kapitolu „Další ztracená civilizace“. Známý badatel nám nabízí fascinující, zábavné, přitom historicky podložené informace z dob našich prapředků, které mohou být pro nás – i přes propast časů – varováním, abychom se nedopustili stejných chyb jako oni.

* * *

Více než dva tisíce mýtů o potopě, které sem k nám putovaly přes propast věků, se v mnoha bodech děsivě shodují. A v jednom obzvláště: Ta katastrofa nebyla ojedinělou nešťastnou náhodou, jak se nám někteří snaží tvrdit: přivolali jsme ji na sebe sami svým chováním.

Naše arogance a vzájemná krutost, naše hlučnost, svárliвість a zlo v našich srdcích rozzlobily bohy. Přestali jsme pečovat o ducha. Přestali jsme milovat Zemi a starat se o ni a na vesmír už nepohlížíme s uctivou bázní a úžasem. Oslnění vlastním úspěchem, zapomínáme se ze své prosperity těšit umírněně.

Stejně to bylo, jak nám říká Platon, s kdysi šlechtnými a spořádanými občany Atlantidy, kteří byli v minulosti nadáni „jistou velikostí ducha, snaželi rozmáry štěstěny a jeden s druhým vycházeli moudře a trpělivě“. Opojení pýchou na své úspěchy podlehlí omezenému materialismu, chamtivosti a násilí: *Avšak lidem neschopným vidět život upraveně blažený se právě tehdy zdáli nejkrásnější a nejbláženější, když se plnili nespřavedlivou ziskovostí a mocí.*

Pokud lze o nějaké společnosti prohlásit, že splňuje všechny mytologická kritéria další ztracené civilizace – že odpovídá ve všech parametrech, není snad jasné, že je to ta naše?

To, jak znečišťujeme a zanedbáváme majestátní zahradu planety Země, znásilňujeme její nerostné zdroje, zneužíváme oceány a deštné pralesy, náš strach, nenávisť a podezřívavost jednoho vůči druhému násobený stovkou urputných regionálních a sektářských konfliktů, naše konzistentní historie toho, jak stojíme stranou a neděláme nic, zatímco miliony lidí trpí, náš omezený, dogmatický rasismus, naše náboženství plné nadřazenosti, schopnosti zapomenout, že jsme bratři a sestry, nás agresivní šovinismus, strašlivé krutosti, jichž se účastníme ve jménu národa

nebo víry, primitivní chamtivost, naše obsesivní, kompetitivní a egem poháněná výroba a spotřeba hmotného zboží a stále narůstající přesvědčení čím dál většího počtu lidí, živené triumfy materialistické vědy, že neexistuje nic jiného než hmota – že neexistuje náhodný produkt chemie a biologie –, všechny tyto věci a mnoho dalších, minimálně z mytologického hlediska pro nás nevěstí nic dobrého.

V průběhu času jsme se stali majiteli technologií tak pokročilých, že působí skoro jako magie, přestože je trvale používáme v běžném životě. Počítačová věda, internet, letectví, televize, telekomunikace, výzkum vesmíru, genetické inženýrství, nukleární zbraně, nanotechnologie, transplantáční chirurgie...

Seznam pokračuje dál a dál, ale jen velmi málo z nás je schopno pochopit, jak jen nepatrný zlomek z toho funguje, a jak se tento stav zhoršuje, lidský duch chřadne a my se zapojujeme do „mnoha bezohledných zločinů, válek a loupeží a podvodů a mnoha dalších věcí neslučitelných s podstatou duše.“

Představme si na okamžik, že nás postihla katastrofa, kataklyzma takového rozsahu, že se naše komplexní, sitěmi spojená, vysoce specializovaná technologická civilizace zhroutí – naprosto zkolabuje bez jakékoli naděje na nápravu.

Kdyby se to opravdu mělo stát, ti nejpokornější a nejpřetíženiší lidé, kteří obývají náš dnešní svět – například lovci-sběrači v amazonské džungli a poušti Kalahari, kteří jsou zvyklí vyjít s málem a jejich schopnost přežít je příkladná –, by byli těmi, kteří by velmi pravděpodobně všemi těmi útrapami prošli, a stali by se tak nositeli příběhu o lidstvu v postapokalyptických časech.

Jak by si nás jejich potomci pamatovali za tisíc nebo deset tisíc let? Jak by například něco, co pokládáme za běžnou věc, jako přijímat čtyřicetihodinové televizní zpravodajství nebo slyšet zvuky a vidět obrazy ze všech částí světa a dokonce i z vesmíru, vypadalo v podobě mýtu a ústního vyprávění? Neznělo by to obdobně, jako je tomu v případě „Prapředků“, o nichž se mluví v *Popol Vuh*, posvátné knize mayských Quichéů:

Měli schopnost myšlení, chápali. Dívali se, a sotva upřeli pohled, viděli. Nakonec vnímali, nakonec chápali celý svět. Když se rozhlédli, ihned spatřili všechno kolem, viděli klenbu nebeskou i okrouhlý pouch země. Viděli všechny věci vzdálené a skry-

té, aniž se k nim kdy museli přiblížit. Stačilo jim zůstat na místě, kde byli, a už viděli svět. Veliká byla jejich moudrost, jejich pohled obzírál lesy i skály, jezera i moře, hory i doly.

A přesto, v souladu s mnoha jinými vzpomínkami, které se vrací ke ztracené prehistorické rozvinuté civilizaci, zjišťujeme, že „Prapředkové“ se v jistém čase stali arogantními, pyšnými a překročili určené hranice. Bohové se proto ptali: „Zkroťme trochu jejich touhy, nedobré je, co vidíme. Mají se snad vyrovnat nám, svým stvořitelům?“ A trest následoval vzápětí:

Tehdy Srdce nebes uvrhl na jejich oči mlhu a ty se zakalily, jako když se dechem zamžije deska zrcadla. Jejich oči se zastřely a dokázaly pak vidět jen to, co bylo blízko. Jedině to viděly jasně. A pak vzala za své moudrost a veškeré znalosti těch čtyř, kteří jsou počátek a původ.

Stojí za povšimnutí, že mechanismus, který bohové použili, aby přiměli naše předky k poslušnosti, je v knize *Popol Vuh* popsán:

Srdce nebes, U Qus Cah, si vymyslel, že mají utonout: nastala obrovská zátopa... záplava pryskyřice sestoupila z nebes... To jejich vinou se zatměla země a spustil se černý smolný déšť, přišlo ve dne, přišlo v noci... neviditelná byla tvář Slunce i Měsíce... Padaly totiž kroupy, lijavce, mlhy a byl nevyšlovný mráz.

Všechny tyto jevy přesně odpovídají komplexní podstatě katastrofy, která postihla Zemi před 12 800 lety na počátku chladného období zvaného mladší trias, kdy, jak nám potvrzuje masa důkazů, představených v této knize, podle řady vědců do Země narazilo několik velkých úlomků rozpadající se obří komety.

Podle mého názoru, a samozřejmě je to důvod, proč jsem napsal tuto knihu, musíme věnovat pozornost těmto zprávným z minulosti a univerzálním detailům, které je spojují, ať přicházejí z Mexika, Peru, Velikonočního ostrova, Mezopotámie, starého Egypta, Kanaánu nebo Turecka. Je například zajímavé, že v souvislosti s potopou a katastrofou, jež popisuje *Popol Vuh*, se kniha zmiňuje také o „lidech-rybách“, zcela připomínajících mezopotamské mudrce Apkallu („kteří měli tělo ryby, ale pod hlavou rybí měli ještě hlavu jinou, lidskou, a u rybího ocasu nohy jako člověk“). Navíc, úplně stejně jako Apkallu, byli tito rybí lidé nadáni magickou mocí a „konali mnohé zázraky“.

Vždycky je to naše volba. V cestě nám nestojí nic než my sami.

Graham Hancock